

Motion till riksdagen

1989/90: A756

av Margareta Fogelberg och Sigge Godin (båda fp)

En fristående arbetsförmedling för kulturområdet

I alla tider har konstnärliga yrkesutövare liksom vetenskapsmän och forskare rört sig över nationsgränserna. Detta har varit en förutsättning för överlevnaden hos kultur och vetenskap. Sett från svenskt håll går rörelsen numera stadigt i en riktning: bort från oss.

Genom en kombination av hög arbetslöshet och låga inkomster har våra frilansande artister det nog så bekymmersamt utan att staten behöver lägga sten på börda genom att hindra dem från att få tillgång till en arbetsförmedling som klarar av att förmedla såväl engagemang som de tjänster som är nödvändiga för att exempelvis en turné skall kunna genomföras. Kan man få sådana tjänster utförda genom det statliga arbetsmarknadsverkets förmedlingar? Svaret är nej. Till detta krävs impressarios. En alls icke ovanlig företeelse i länderna utanför öststaterna, med undantag av Sverige.

Med en ståndaktighet värdig sagans tennsoldat framhärdar riksdagen i sitt motstånd mot en liberalisering av delar av arbetsförmedlingen.

Den arbetsuppgift varom här är fråga är enastående i sitt slag och berör egentligen så få personer att man kan tycka den vara försumbar. Men för de människor som behöver tillgång till denna tjänst har det däremot en avsevärd betydelse att servicen är pålitlig och förstklassig. Det handlar om arbetsförmedling på en mycket begränsad arbetsmarknad vilken kräver såväl talang som specialkunskap om flera vitt skilda områden.

Vi vill ju inte tro att arbetsmarknadsutskottets majoritet är vare sig okunnigt eller har en illvillig inställning till frilansande artister, men hur kan det komma sig att man år efter år kommer med samma svar: "Ansvaret för verksamheten med arbetsförmedling i landet bör i enlighet med Sveriges åtaganden i ILO inte splittras upp."

Visst har vi förståelse för den allmänna principen att arbetsmarknadsverket skall ha det samlade ansvaret för förmedlingsverksamheten och visst kan införandet av ny teknik underlätta att ge de flesta arbetssökande en rikstäckande information om var det finns lediga platser. Men det rör sig ju inte alls om att förmedla lediga platser. Det är ju inte varaktiga arbeten de frilansande artisterna söker. Inte heller finns det någon arrangör av kulturevenemang som skulle komma på idén att vända sig till den lokala arbetsförmedlingen för att söka en artist.

Med bara en gnutt fantasi och lite god vilja borde vem som helst kunna

föreställa sig hur mycket tid, förutom det egentliga konstnärliga arbetet, en artist själv måste lägga ned i dag för att få det hela att gå i lås.

Mot. 1989/90
A756

Eftersom arbetsmarknadsutskottet ett flertal gånger hänvisat till bl.a. sina åtaganden i ILO, vore det intressant att veta om Sverige där tagit upp frågan varför andra, i ILO ingående länder, inte har satt stopp för impressarioförmedlingen.

I dessa perestrojkans tider skulle det vara välgörande om också Sverige kunde sluta upp med den sortens förmynderi som faktiskt drar ett löjets skimmer över det svenska folkhemmet.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen hos regeringen begär en översyn av arbetsförmedlingslagen i syfte att möjliggöra kompletterande, fristående arbetsförmedling på kulturområdet.

Stockholm den 25 januari 1990

Margareta Fogelberg (fp)

Sigge Godin (fp)